

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: O. S.*, trvale bytem v zahraničí: U., R. oblast, K., nyní bytem P., *zastoupeného Asociací pro právní otázky imigrace, o.s., IČ 26555191*, se sídlem v Praze 2, Moravská 9, P.O.Box 16, 120 00 Praha 2, *proti žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie*, Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3 (dále jen *PČR*), v řízení o žalobě ze dne 9.1.2012 proti rozhodnutí žalovaného č.j.: X ze dne 14.12.2011 o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného č.j.: X ze dne 14.12.2011, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání podané dne 17.9.2010 a potvrzeno rozhodnutí PČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň (dále jen *Inspektorát*) č.j. X ze dne 12.9.2010, kterým bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen *ČR*), ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o pobytu cizinců*), správní vyhoštění a byla stanovena doba, po níž mu nelze umožnit vstup na území ČR, na jeden rok. Připojena byla i kopie napadeného rozhodnutí.

Doručením žaloby zdejšímu soudu dne 12.1.2012 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl.) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), v němž je upraveno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce v podané žalobě namítal, že vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech, protože žalovaný porušil čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého života, a také § 119a)

odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalovaný především nijak nerefletoval fakt, že již samotná povinnost žalobce vycestovat na území U. a opustit tak zázemí vytvořené v ČR po 23 letech pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života a pouhá skutečnost, že zákaz vstupu byl žalobci uložen na 1 rok, ještě neznámá, že jeho vyhoštění vyhovuje kritériu proporcionality.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal průběh řízení, z něhož mimo jiné vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1998 a do 29.6.2010 zde pobýval na základě víza nebo platného oprávnění k pobytu; při kontrole dne 11.9.2010 hlídkou OHS II. dle předloženého cestovního dokladu bylo zjištěno, že platné povolení k pobytu má pouze do 29.6.2010, proto bylo nejprve vydáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR, sepsán s ním za přítomnosti ustanoveného tlumočnicka protokol o vyjádření účastníka správního řízení dle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen *správní řád*) a poté vydáno Inspektorátem dne 12.9.2010 rozhodnutí. Po podání včasného odvolání proti rozhodnutí ze dne 12.9.2010 žalovaný jako odvolací orgán dne 25.1.2011 vydal rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí ze dne 12.9.2010. Následně podal žalobce včasnou žalobu u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 26.5.2011 č.j. 11A 30/2011 zrušil rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 25.1.2010 č.j. X a věc vrátil k dalšímu řízení, neboť správní orgán pochybil v nesprávném posouzení podaného odvolání a jeho doplnění, protože si nevyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska. Dne 26.7.2011 si odvolací správní orgán vyžádal pod č.j. X od Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen *MV*), prověření překážek vycestování. Po přezkoumání příslušných námitek ministr vnitra ČR dne 8.9.2011 vydal pod č.j. X závazné stanovisko, dle kterého vycestování cizince, tj. žalobce, do země jeho státního občanství je možné, protože nebyl shledán důvod znemožňující vycestování cizince do země jeho státního občanství. Dle závazného stanoviska bylo sdělení cizince posuzováno na pozadí informací týkajících se politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na U., které jsou MV známy z jeho úřední činnosti. Cizinec v řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být překážkou jeho návratu do vlasti, naopak sám výslovně potvrdil, že jeho vycestování z území ČR nebrání žádná vážná okolnost. Cizinec ve svém odvolání cituje pouze zákonná ustanovení a vyjadřuje nesouhlas se závěry správního orgánu, aniž by prokázal jejich opak. K námitkám ve věci dvanáctiletého legálního pobytu na území ČR a svěřeni prodloužení pobytu zprostředkovateli, je v závazném stanovisku uvedeno, že cizinec je plně právně odpovědnou osobou a na českém území pobýval dost dlouhou dobu na to, aby věděl, že jeho prvotní povinnost je zřídit si legální pobyt na území. K cizincovu odvolání na narušení jeho práva na soukromý život bylo konstatováno, že neuvedl, že by na území měl rodinné, příbuzenské nebo citové vazby. MV též nedošlo k závěru, že cizinci po návratu do vlasti by byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí; ani neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Dále je MV ze správní činnosti známo, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by cizince mohl v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti. S ohledem na výše uvedené tedy bylo závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky MV ČR ev. č. ZS14867 potvrzeno. Jelikož závazné stanovisko MV č.j. X ze dne 8.9.2011 bylo novým podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci, byla cizinci dána dle § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se. Cizinec ani

zplnomocněný zástupce nevyužili možnosti vyjádřit se k novému podkladu pro vydání rozhodnutí ve věci ve stanovené době ani do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (*při splnění podmínek vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění a není zde prostor pro správní uvážení, zda se cizinec protiprávního jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti a zda mu uloží správní vyhoštění*) byly naplněny, protože cizinec v období od 30.6.2010 do 11.9.2010 vědomě pobýval na území ČR bez víza, nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a tím vědomě porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Ve věci zásady přiměřenosti je důsledek tohoto rozhodnutí přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, protože na území ČR nemá žádné příbuzné. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby na území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Správní orgán I. stupně (tj. Inspektorát) jednal přiměřeně i ve stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Cizinec na území ČR pobýval 12 let a jedná se první závažnější porušení platných právních zákonů zjištěné správním orgánem, proto byla stanovena doba 1 rok, tedy ve spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Uložení správního vyhoštění není rozhodnutím o vině a trestu. Správní orgán dospěl k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života cizince není nepřiměřený. Dále bylo zjištěno, že cizinec si prodlužoval dobu platnosti k povolení pobytu na území ČR, z čehož vyplývá, že mu řízení před správním orgánem není neznámé a tudíž věděl, že lhůta pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je stanovena zákonem a je povinností cizince ve stanovené lhůtě žádost podat a pobývat na území pouze s platným vízem, nebo oprávněním k pobytu. Pokud by cizinec požádal o trvalý pobyt, nemohl bez dalšího spoléhat na to, že jeho žádost bude vyřízena v době platnosti dlouhodobého pobytu. Správní orgány jsou povinny respektovat příslušné články Listiny základních práv a svobod, Všeobecné deklarace lidských práv a Evropské úmluvy o lidských právech, neboť tyto mají přednost před zákony samotnými. Zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen a popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Dne 26.1.2012 bylo zdejšímu soudu doručeno sdělení zástupce žalobce o změně místa jeho pobytu P.

K výzvě soudu doručené žalovanému dne 16.1.2012 a po dalších urgencích žalovaný vypracoval požadované vyjádření k žalobě až dne 13.2.2012 a místo vyžádaného úplného originálu správního spisu včetně všech originálů doručenek/dodejek, zaslal soudu nejprve pouze kopii správního spisu, který byl doručen s vyjádřením dne 17.2.2012, tedy nikoli v soudem stanovené lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení výzvy; požadovaný originál správního spisu byl soudu doručen až po další urgenci.

Z obsahu vyjádření žalovaného ze dne 13.2.2012 vyplývá, že vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí,

bylo odkázáno na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 14.12.2011 s tím, že žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, proto bylo navrženo zamítnutí žaloby a současně byl vysloven souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Přezkoumáním napadeného rozhodnutí bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž byla cizinci v řízení poskytnuta ve smyslu § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla v souladu s § 36 správního řádu dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z připojeného spisu zdejšího soudu bylo zjištěno, že pravomocným rozsudkem ze dne 24.2.2011 č.j. 30A 64/2010-35 byla zamítnuta žaloba žalobce (*výrok I.*) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2010 č.j. X o zajištění cizince, tj. žalobce.

Ze zaslaného správního spisu soud zjistil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.2.2012 odpovídají obsahu spisu; napadené rozhodnutí ze dne 14.12.2011 bylo doručeno zástupci žalobce dne 29.12.2011.

Z vyžádaného spisu Městského soudu v Praze vyplývá, že pravomocným rozsudkem č.j. 11A 30/2011-31 ze dne 26.5.2011 bylo zrušeno rozhodnutí PČR ze dne 25.1.2011 č.j.: X a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (*výrok I.*) s odůvodněním, že žalovaný odvolací správní úřad neposoudil správně podané odvolání a jeho doplnění podle jeho obsahu a nevyžádal si před vydáním rozhodnutí o odvolání ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení či změnu závazného stanoviska dotčeného správního úřadu, zatížil odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, neboť za této procesní situace nemůže postačovat způsob, kterým se žalovaný odvolací správní úřad s odvolací námitkou vypořádal, když uvedl, že se ztotožňuje s názorem MV, uvedeným v závazném stanovisku. Řízení před správními úřady tvoří jediný celek, proto bylo povinností žalovaného zabývat se skutečnostmi, které žalobce v odvolání a jeho doplnění uvedl a (nepostačuje) odkaz na obsahově strohé závazné stanovisko, když bylo na správním úřadu, aby posoudil všechny okolnosti, které mají nebo mohou mít vliv na výsledek řízení o uložení správního vyhoštění cizinci. Žalovanému bylo uloženo zabývat se znovu odvoláním žalobce a vypořádat se s tam uvedenými skutkovými a právními námitkami a před vydáním nového rozhodnutí ve věci důsledně postupovat tak, aby účastník řízení zachoval procesní práva upravená obecně závazným právním předpisem.

V této věci *soud rozhodl bez nařízení jednání* v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem žalovaného i žalobce (nevyjádřil v zákonné lhůtě nesouhlas). Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí *vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (14.12.2011)*, a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.).

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce a v rámci řízení o správním vyhoštění jsou ze zákona, mimo jiné, posuzovány i případné nepřiměřené zásahy do soukromého a rodinného života cizince. V uvedeném druhu řízení také musí mít příslušný policejní orgán před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění

k dispozici závazné stanovisko MV o tom, že nebyl shledán, důvod znemožňují vycestování cizince do země jeho státního občanství (§ 179 zákona o pobytu cizinců).

V dané věci se jedná o problematiku správního vyhoštění cizince (tj. žalobce) z důvodů shora uvedených, které je upraveno zákonem o pobytu cizinců a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (sjednána v Římě dne 4.11.1950 a dne 21.2.1991 byla v Madridu podepsána jménem České a Slovenské Federativní Republiky) zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen **Úmluva**). Cizinec je dle zákona o pobytu cizinců oprávněn pobývat na území ČR přechodně nebo trvale, vždy však za zákonem stanovených podmínek.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 citovaného zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle § 119a odst. 2 uvedeného zákona rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

V čl. 8 Úmluvy (právo na respektování rodinného a soukromého života) je stanoveno:

1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění od 1.1.2012 rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Žalobce tvrdí, že vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech z důvodů uvedených v žalobě.

V projednávané věci však nebyla zjištěna žádná závažná pochybení žalovaného, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí (např. pro nepřezkoumatelnost), i když se soud zabýval předmětnou žalobou v rámci vymezeném obsahem napadeného rozhodnutí ze dne 14.12.2011 v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě. Žalovaný se řídil právním názorem Městského soudu v Praze v řízení vedeném po právní moci rozsudku ze dne 24.2.2011 č.j. 30A 64/2010-35, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25.1.2011 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Až po vydání vyžádaného prověření překážek vycestování, tj.

závazného stanoviska MV dne 8.9.2011, vydal žalovaný dne 14.12.2011 žalobou napadené rozhodnutí, v němž se dle názoru soudu dostatečným způsobem vypořádal se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání podaném dne 17.9.2010, přičemž žádnou neshledal důvodnou. Rovněž soud zjistil, že správní orgány v této věci zjistily dostatečně skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci samé.

Soud nezjistil, že by podaná žaloba byla důvodná, protože žalobce ve zcela obecné rovině namítal, že žalovaný porušil čl. 8 Úmluvy a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Není tedy patrné, v čem konkrétně žalobce spatřuje tvrzená pochybení, proto se soud těmito námitkami nemohl konkrétně zabývat. Z žaloby totiž nevyplývá, v čem přímo spočívá nerespektování soukromého života žalobce, neboť neobstojí argumentace 12 letým, nikoli 23 letým pobytem v ČR, jak bylo uvedeno v žalobě, a tím zde vytvořením osobních vazeb, známých, kamarádů a pracovních příležitostí, jelikož neuvedl, že by měl na území ČR rodinné příbuzenské či citové vazby. Za uvedenou dobu pobytu v ČR byl žalobci dostatečně znám postup nutný pro získání povolení cizince k dalšímu pobytu. Záleželo tudíž pouze na žalobci, zda bude respektovat zákony a předpisy zdejšího státu a s dostatečným předstihem si opatří nezbytné podklady pro podání příslušné žádosti týkající se jeho dalšího legálního pobytu v ČR. Rovněž udělený zákaz vstupu na dobu 1 roku na území (členských států Evropské unie), kdy se jedná o určité ochranné opatření, které má zajistit ochranu veřejného pořádku a zajistit, aby se cizincům, kteří nerespektují platné právní předpisy, po určitou dobu zamezil vstup na území ČR, když jej lze uložit až na 3 roky, a zdůvodnění délky této doby v první třetině sazby (*jedná se o první vážnější porušení platných právních předpisů žalobcem*) soud považuje za dostatečné a proporcionálně vyvážené vzhledem k tomu, že od 29.6.2010 žalobce pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu a pobývá zde do současné doby.

Zásadní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými s ohledem na shora uvedené, a tudíž nebyl dán důvod pro požadované zrušení napadeného rozhodnutí. V této věci soud proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2011 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal jím tvrzená pochybení žalovaného. Při zvážení všech rozhodných skutečností totiž soud dospěl k jednoznačnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí o vyhoštění neznamena nepřiměřený zásah do práva soukromého či rodinného život žalobce, když žalobce neprokázal opak.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve výroku č. II. rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30.března 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně